

25. novembril 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Prantsuse Vabariik

(Kohtuasi C-512/08)

(2009/C 44/48)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: G. Rozet ja E. Traversa)

Kostja: Prantsuse Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et:

- kuna Prantsuse Vabariik on seadnud vastavalt Code de la sécurité sociale'i (sotsiaalkindlustuse seadustik) artiklile R-332-4 niisuguste raviteenuste hüvitamise tingimuseks, mis on võimalikud haiglavälises praktises ja mille puhul on vajalik Code de la santé publique (rahvatervise seadustik) artiklis R-712-2 II nimetatud ulatusliku sisseade ja aparatuuri kasutamine, eelneva loa väljastamise,
- kuna Prantsuse Vabariik ei ole artiklis R-332-4 või üheski teises Prantsuse õigusnormis ette näinud võimalust maksta Prantsuse sotsiaalkindlustussüsteemis kindlustatud patsiendile täiendavat hüvitist 12. juuli 2001. aasta otsuse kohtuasjas C-368/98: Vanbraekel jt punktis 53 ette nähtud tingimustel,

siis on Prantsuse Vabariik rikkunud EÜ artiklist 49 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon esitab oma hagi põhjenduseks kaks etteheidet.

Esimeses etteheites vaidlustab komisjon eelneva loa saamise tingimuse, millele kostja on kehtestanud teises liikmesriigis saadud teatava haiglavälise ravi eest hüvitise saamiseks. Kuigi see tingimus võib tegelikult olla õigustatud juhul, kui see puudutab haiglas osutatud raviteenuseid, kuna on vaja tagada üheaegselt piisav ja pidev juurdepääs kvaliteetse haiglaravi tasakaalustatud valikule ning kontroll nendega kaasnevate kulude üle, siis tundub see tingimus ebaproportsionaalne haiglaväliste teenuste puhul. Eelneva loa kaotamisega seonduvat võimalikku finantsmõju on võimalik piirata mitme faktoriga, nagu liikmesriikide võimalus kindlaks määrata tervisekindlustuse ulatus, millele kindlustatuid on õigus, või hüvitise saamise siseriiklikud tingimused, eeldusel et need ei ole diskrimineerivad ega kujuta endast isikute vaba liikumise piirangut.

Teises etteheites väidab komisjon, et Prantsuse õiguses puudub säte, mis võimaldaks maksta Prantsuse sotsiaalkindlustusega kindlustatud patsiendile 12. juuli 2001. aasta kohtuotsuse Vanbraekel jt punktis 53 ette nähtud tingimustel täiendavat hüvitist, st hüvitist, mis katab erinevuse võrreldes summaga, millele tal oleks olnud õigus siis, kui ta oleks haiglaravi saanud oma enda liikmesriigis. Järelikult ei saa nimetatud sotsiaalkindlustussüsteemiga kindlustatud patsiendid täielikult kasu õigustest, mis on neile antud EÜ artikliga 49, nagu Euroopa Kohus on seda tõlgendanud.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) 26. novembril 2008 — Kriminaalmenetlus Vitor Manuel dos Santos Palhota, Mario de Moura Goncalves, Fernando Luis das Neves Palhota, Termiso Lda vastu

(Kohtuasi C-515/08)

(2009/C 44/49)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Põhikohtuasja pooled

Süüdistatavad: kriminaalmenetluses Vitor Manuel dos Santos Palhota, Mario de Moura Goncalves, Fernando Luis das Neves Palhota, Termiso Lda vastu

Eelotsuse küsimus

Kas 5. märtsi 2002. aasta seaduse artikkel 8 ning 29. märtsi 2002. aasta kuninga määruse (rakendusmäärus) artiklid 3, 4 ja 5 on vastuolus EL asutamislepingu artiklitega 49 ja 50, kui nendes on välismaistele tööandjatele, kes soovivad oma töötajaid saata lähetusse, kehtestatud kohustus registreerida lähetus sotsiaalseaduste järelevalve ametis ning kanda kaasas dokumente, mis on võrreldavad Belgia töötaja arvestuslehe või palgaarvestuslehega, mille tõttu on juurdepääs Belgia tööturule takistatud või vähemalt raskendatud?